บทที่ ๔
วิธีการดำเนินงานเกี่ยวกับเงินทดแทนในต่างประเทศ

ปัจจุบันประเทศต่าง ๆ ในโลกรวม ๑๒๗[1] ประเทศมีกฎหมายกำหนดให้นายจ้างเป็นผู้รับผิดจ่ายเงินทดแทนให้แก่ลูกจ้างในกรณีที่ลูกจ้างประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน แต่รายละเอียดของกฎหมายตลอดจนขอบข่ายการใช้บังคับย่อมแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อมและความเหมาะสมของแต่ละประเทศ

ระบบการดำเนินงาน

การดำเนินงานเงินทดแทนที่นานาประเทศดำเนินการอยู่อาจจัดแบ่งได้เป็น ๔ ระบบ คือ

๑. ระบบบังคับให้ประกันเงินทดแทนกับองค์การของรัฐ ระบบนี้รัฐจะออกกฎหมายบังคับให้นายจ้างจ่ายเบี้ยประกันหรือเงินสมทบให้กับองค์การของรัฐที่จัดตั้งขึ้นทำหน้าที่เป็นตัวแทนเรียกเก็บเงินจากนายจ้าง ในขณะเดียวกันก็จ่ายเงินทดแทนให้แก่ลูกจ้างผู้ประสบอันตราย วิธีนี้ประเทศส่วนใหญ่ในโลกจักดำเนินการอยู่ กล่าวคือ ในบรรดา ๑๒๗ ประเทศที่มีกฎหมายกำหนดให้นายจ้างเป็นผู้รับผิดจ่ายเงินทดแทนมีอยู่ถึง ๘๕ ประเทศ ประเทศไทยเป็นประเทศที่ ๘๒ ที่เริ่มใช้ระบบนี้

ระบบการบังคับให้ประกันกับองค์การของรัฐยังแยกย่อยออกเป็น ๒ ระบบ คือ ระบบประกันสังคม ซึ่งรวมเอาเรื่องเงินทดแทนเข้าไว้ในเรื่องประกันสังคม กับระบบกองทุนเงินทดแทนที่แยกการประกันเรื่องเงินทดแทนไว้ต่างหาก เหตุที่มีการแยกกองทุนเงินทดแทนออกจากประกันสังคมโครงการอื่นก็เพราะเงินเบี้ยประกันซึ่งในเรื่องที่เกี่ยวกับเงินทดแทนแล้วถือเป็นความรับผิดชอบของนายจ้างแต่ผู้เดียว ส่วนในเรื่องการประกันสังคมนั้นมักมีฝ่ายลูกจ้างและรัฐบาลเข้าร่วมสมทบด้วย

เหตุผลที่ประเทศส่วนใหญ่จัดตั้งกองทุนเงินทดแทนและให้องค์การของรัฐเป็นผู้บริหารกองทุน มีอยู่ด้วยกันหลายประการ คือ

๑) รัฐถือว่างานด้านนี้เป็นงานเพื่อความมั่นคงแห่งสังคม จึงไม่ควรให้เอกชนเข้ามาดำเนินการเพื่อแสวงหากำไร

---

1. Social Security throughout the World, U.S. Government Prining Office, 1973, page xx

หอสมุดกลาง

๒) การให้องค์การของรัฐดำเนินงานในด้านนี้ จะมีส่วนลดอุบัติเหตุจากการทำงานลงได้ เพราะวิธีการบริหารงานส่วนใหญ่มีอัตราเงินสมทบหลัก (Basic Rate) และอัตราเงินสมทบตามประสพการณ์ (Experience Rate) ซึ่งกำหนดขึ้นมากน้อยตามประสพการณ์ของ อันตรายที่ลูกจ้างของนายจ้างผู้นั้นได้รับ นายจ้างรายใดที่มีลูกจ้างประสบอันตรายมากและบ่อยครั้งก็จะต้องเสียเบี้ยประกันสูง และในทางตรงข้ามนายจ้างที่มีการประสบอันตรายน้อยก็เสียเบี้ยประกันน้อยลง วิธีการดังกล่าวได้มีส่วนกระตุ้นให้นายจ้างพยายามหามาตรการป้องกันอันตรายจากการทำงานให้ดีขึ้น

๓) เป็นหลักประกันที่แน่นอนแก่ลูกจ้างที่จะได้รับเงินทดแทนเมื่อประสบอันตรายจากการทำงาน ทั้งนี้เพราะความมั่นคงทางการเงินของกองทุนย่อมมีมากกว่าบริษัทเอกชน ในกรณีที่นายจ้างขาดส่งเบี้ยประกันเป็นหน้าที่ขององค์การกองทุนที่จะต้องบังคับให้นายจ้างจ่ายเงินเบี้ยประกัน แต่ลูกจ้างก็ไม่เสียสิทธิที่จะได้รับเงินทดแทนจากกองทุนฯ ตามกฎหมาย

๔) เชื่อว่าการดำเนินการโดยรัฐจะทำให้นายจ้างเสียค่าใช้จ่ายน้อย เพราะรัฐมิได้มุ่งแสวงหากำไร อัตราเบี้ยประกันที่กำหนดมักจะต่ำเพียงเพื่อให้พอกับการจ่ายเงินทดแทนเท่านั้น

๒. <u>ระบบบังคับให้ประกันเงินทดแทนกับบริษัทประกันภัยเอกชน</u> ระบบนี้รัฐมิได้เป็นผู้บริหารกองทุนเอง และมิได้มีกองทุนสาธารณะจัดตั้งขึ้นตามแบบแรก แต่รัฐออกกฎหมายบังคับให้นายจ้างบางประเภทต้องซื้อประกันเงินทดแทนจากบริษัทประกันภัยเอกชน โดยบริษัทประกันภัยเอกชนมีหน้าที่จ่ายเงินทดแทนให้แก่ลูกจ้างแทนนายจ้าง

บรรดาประเทศ ๑๒๗ ประเทศที่มีกฎหมายเกี่ยวกับเงินทดแทนมีอยู่ ๑๕ ประเทศที่ใช้ระบบนี้ เหตุผลที่สำคัญก็คือ เพื่อเป็นหลักประกันให้แก่ลูกจ้างที่ได้รับอันตรายเนื่องจากการทำงานให้ได้รับเงินทดแทน ทั้งนี้เพราะไม่แน่ใจในความสามารถของนายจ้างที่จะจ่ายเงินทดแทนได้เองประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งเพื่อป้องกันมิให้ลูกจ้างต้องเสียสิทธิเพราะความเกรงใจนายจ้างหรือเพื่อนลูกจ้างด้วยกันกลัวจะถูกออกจากงาน เพราะเป็นพยานให้เพื่อนลูกจ้างที่ได้รับอันตราย เมื่อผู้รับภาระการจ่ายเงินทดแทนมาเป็นบุคคลที่สามเสียแล้วลูกจ้างก็กล้าใช้สิทธิมากขึ้น

อย่างไรก็ดี เหตุที่ระบบนี้ไม่แพร่หลายเท่าที่ควร เพราะนอกจากจะขึ้นอยู่กับศรัทธาของประชาชนที่มีต่อระบบประกันภัยโดยทั่ว ๆ ไปแล้วยังมีเหตุผลอย่างอื่นอีก คือ

๑) การบังคับให้นายจ้างต้องซื้อประกันกับบริษัทประกันภัยเอกชน บางครั้งมีปัญหาในทางปฏิบัติ กล่าวคือ บริษัทประกันภัยซึ่งมีจุดประสงค์แสวงหากำไรสามารถเลือกขายประกันแก่ลูกค้าได้ นายจ้างที่มีลูกจ้างได้รับอันตรายมากมักจะหาซื้อประกันจากบริษัทประกันภัยด้วยความยากลำบาก

๒) อัตราเบี้ยประกันสูง ทั้งนี้เพราะบริษัทประกันภัยย่อมต้องคำนึงถึงกำไรด้วย ดังนั้นการบังคับให้นายจ้างต้องประกันเงินทดแทน และต้องเสียเบี้ยประกันที่ค่อนข้างสูงจึงเป็นเรื่องที่ไม่เป็นที่นิยม

๓) การบังคับให้ประกันเงินทดแทนกับบริษัทประกันภัยจะสนองจุดประสงค์เพียงอย่างเดียว คือ ให้ลูกจ้างมีหลักประกันที่จะได้รับเงินทดแทน แต่จุดประสงค์ในด้านอื่น เช่น ให้นายจ้างสนใจป้องกันอันตรายในการทำงานของลูกจ้างไม่สามารถที่จะบรรลุถึงได้

๔) กิจการด้านนี้จัดขึ้นเพื่อความมั่นคงทางสังคม จึงไม่ควรให้เอกชนเข้าดำเนินการเพื่อแสวงหากำไร

๓. <u>ระบบที่ให้นายจ้างรับผิดชอบตนเอง</u> วิธีนี้มีกฎหมายกำหนดความรับผิดให้นายจ้างจ่ายเงินทดแทนแก่ลูกจ้าง โดยไม่มีองค์การของรัฐเข้ามาร่วมรับผิดชอบในการดำเนินการ นายจ้างบางรายอาจลดความเสี่ยงภัยของตนเอง โดยการประกันเงินทดแทนไว้กับบริษัทประกันภัยก็ย่อมทำได้ ทั้งนี้เป็นไปโดยความสมัครใจของนายจ้าง นายจ้างบางรายที่มีหลักการและมีฐานะการเงินดีอาจกันเงินของกิจการออกมาส่วนหนึ่งจัดตั้งเป็นกองทุนเงินทดแทนของตนเองเพื่อรอไว้จ่ายในกรณีที่ลูกจ้างประสบอันตราย

ทั่วโลกมีอยู่ ๒๔ ประเทศที่ยินยอมให้ประกันตัวเองเช่นนี้ เหตุผลที่จัดระบบเงินทดแทนแบบนี้ เป็นเพราะเพื่อกำหนดตัวผู้รับผิดที่จะต้องชดใช้เงินทดแทนแก่ลูกจ้างให้แน่ชัดลงไปว่านายจ้างเป็นผู้รับผิดชอบ ทั้งนี้จะได้ไม่ต้องเป็นปัญหาการตีความต่อไปซึ่งทำให้ต้องฟ้องร้องคดีกันเป็นการเสียเวลาและเสียเงินทอง

ประเทศไทยได้เคยใช้ระบบนี้มาเป็นเวลานานกล่าวคือ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๙๙ กำหนดให้นายจ้างเป็นผู้รับผิดจ่ายเงินทดแทนแก่ลูกจ้างด้วยตนเอง และในปัจจุบันซึ่งใช้ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๐๓ มีการจัดตั้งกองทุนเงินทดแทนขึ้นแล้ว ระบบนี้ยังคงใช้กับนายจ้างบางประเภทและบางท้องที่ ส่วนนายจ้างบางประเภทที่มีลูกจ้างตั้งแต่ ๒๐ คนขึ้นไปที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานครได้ใช้ระบบกองทุนเงินทดแทนซึ่งจะกล่าวถึงในตอนต่อไป

๔. <u>ระบบผสม</u> ในระบบนี้มีแตกต่างกัน กล่าวคือ บางประเทศมีการบังคับให้ต้องประกันเงินทดแทนโดยประกันกับบริษัทประกันภัยหรือจะเลือกประกันกับกองทุนของรัฐที่จัดตั้งขึ้นก็ได้ ในบางแห่งอาจมีแนวให้เลือกมากกว่านี้ คือ จะประกันกับบริษัทประกันภัยหรือกับกองทุนของรัฐหรือจะประกันตนเองก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ จะมีหน่วยงานของรัฐเป็นผู้อนุญาตให้นายจ้างบางรายที่มีฐานะมั่นคงประกันตัวเองได้ แต่มีเงื่อนไขเพื่อเป็นหลักประกันว่าลูกจ้างจะได้รับเงินทดแทน โดยการบังคับให้นายจ้างเหล่านี้ซื้อพันธบัตรรัฐบาลไว้จำนวนหนึ่ง เพื่อจ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อนายจ้างผู้นั้นล้มเลิกกิจการไป ในระบบนี้มีเพียง ๓ ประเทศเท่านั้นที่ใช้กันอยู่

<u>วิธีการดำเนินงานเงินทดแทนในบางประเทศ</u>

<u>สหรัฐอเมริกา</u>

ทุกมลรัฐในสหรัฐอเมริกาจะมีกฎหมายเกี่ยวกับการจ่ายเงินทดแทน (Workmen's Compensation Law) และมีกฎหมายเรื่องกองทุนเงินทดแทน (Workmen's Compensation Fund) เป็นของตนเองโดยอิสระ รัฐบาลกลางไม่มีอำนาจเข้าไปเกี่ยวข้องเพียงแต่ให้คำแนะนำปรึกษาเท่านั้น รัฐบาลกลางจะมีอำนาจหน้าที่โดยตรงเกี่ยวกับการออกกฎหมายและดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องเงินทดแทนก็แต่เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับลูกจ้าง นายจ้าง ที่ประกอบกิจการว่าด้วยการค้าขาย และการเดินเรือทะเล ซึ่งพวกนี้จะอยู่ใต้บังคับและคุ้มครองของ Longehore Act [๒] ไม่อยู่ใต้บังคับกฎหมายเงินทดแทนของรัฐใด ๆ ทั้งสิ้น

---

๒. รัมภา สุมารินทร์, "รายงานการศึกษาดูงาน ณ ประเทศสหรัฐอเมริการะหว่าง ๒๐ กันยายน ๒๕๑๖ – ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๑๖", กองทุนเงินทดแทน, (อัดสำเนา)

แต่เนื่องจากรัฐบาลสหรัฐอเมริกาพยายามที่จะยกระดับกฎหมายเกี่ยวกับเงินทดแทนให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน ทั้งนี้เพราะในบางรัฐกฎหมายเกี่ยวกับเงินทดแทนยังให้ความคุ้มครองแก่ลูกจ้างไม่ดีนัก แต่บางรัฐก็ให้ความคุ้มครองแก่ลูกจ้างอย่างดีมาก รัฐสภาของสหรัฐอเมริกาจึงได้กำหนดให้มีคณะกรรมการเกี่ยวกับเงินทดแทน (National Commission on State Workmen's Compensation Law) ซึ่งประกอบด้วยสมาชิก ๑๕ คน ไว้ประสานงานระหว่างรัฐบาลกลางกับมลรัฐ[๓] สมาชิกของ National Commission ดังกล่าวนี้จะได้รับการแต่งตั้งโดยประธานาธิบดี มีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงสวัสดิการ กระทรวงศึกษาธิการ เป็นสมาชิกโดยตำแหน่ง ส่วนสมาชิกที่เหลือประธานาธิบดีจะแต่งตั้งโดยเลือกจากสมาชิกของ State Workmen's Compensation Board ตามรัฐต่าง ๆ ซึ่งรัฐต่าง ๆ เลือกสมาชิกของ Board มาจากผู้แทนกลุ่มผู้ประกอบอาชีพประกันภัย ธุรกิจ ผู้ใช้แรงงาน แพทย์ นักวิชาการ และอื่น ๆ ภายในรัฐของตน

National Commission on State Workmen's Compensation Law มีหน้าที่ศึกษารวบรวมสถิติข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเงินทดแทนจากทุกรัฐแล้วเสนอความคิดเห็นข้อแนะนำ เป็นรายงานเสนอแก่ประธานาธิบดี และรัฐสภาทุกปี เพื่อรายงานให้ทราบถึงสภาวะเกี่ยวกับกฎหมายเงินทดแทนและข้อเท็จจริงอื่น ๆ ในทางเป็นจริงของประเทศโดยส่วนรวม ทั้งนี้เพื่อรัฐบาลกลางหรือรัฐสภาจักได้รับทราบความเป็นไปเกี่ยวกับเงินทดแทน และดำเนินการต่าง ๆ เท่าที่เป็นความจำเป็นในอันที่จะให้ความยุติธรรมแก่ลูกจ้าง และบุคคลที่เกี่ยวข้องภายในประเทศ

สำหรับกฎหมายกองทุนเงินทดแทนแต่ละรัฐจะแตกต่างกันไปในส่วนของรายละเอียดปลีกย่อย ส่วนหลักการใหญ่คล้ายคลึงกัน คือ กองทุนทำหน้าที่เรียกเก็บเงินสมทบจากนายจ้าง และจ่ายเป็นเงินทดแทนให้แก่ลูกจ้าง เมื่อลูกจ้างประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยหรือตายเนื่องจากการทำงาน ซึ่งเป็นการดำเนินงานตามกฎหมายเงินทดแทนแทนนายจ้าง

---

๓. "เรื่องเดียวกัน"

การดำเนินงานกองทุนเงินทดแทนในสหรัฐอเมริกาอาจกล่าวได้ว่าเป็นระบบผสม แต่ละรัฐใช้ระบบการดำเนินงานไม่เหมือนกัน ซึ่งแบ่งได้เป็น ๓ แบบ คือ

๑. รัฐผูกขาดดำเนินงานเกี่ยวกับกองทุนเงินทดแทนแต่ผู้เดียวมีทั้งหมด ๗ รัฐ

๒. รัฐปล่อยให้บริษัทประกันภัยเอกชนเป็นผู้ดำเนินการเกี่ยวกับกองทุนเงินทดแทนแต่ผู้เดียว เช่น มลรัฐแมทสาชูเซท

๓. แบบแข่งขัน คือ ทั้งรัฐบาลและบริษัทประกันภัยเอกชนดำเนินการในเรื่องกองทุนเงินทดแทนเช่นเดียวกัน โดยให้นายจ้างมีสิทธิเลือกประกันภัยกับรัฐหรือบริษัทเอกชน

นอกจากนี้แล้ว บางรัฐ เช่น มิสซูรี่ ยังยอมให้นายจ้างประกันตนเอง (Self Insurance) นายจ้างผู้ที่จะประกันตนเองได้ต้องได้รับอนุญาตจากกองทุนเงินทดแทนและจะประกันตนเองได้ตราบเท่าที่ยังปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กองทุนเงินทดแทนกำหนดไว้หรือตราบเท่าที่กองทุนฯ ยังไม่บอกเลิกการอนุญาตนั้น

๑. <u>กฎหมายกองทุนเงินทดแทน</u>

ตามกฎหมายกองทุนเงินทดแทน นายจ้างที่มีลูกจ้างตั้งแต่ ๑ คนขึ้นไปต้องอยู่ภายใต้กฎหมายกองทุนฯ ไม่ว่าลูกจ้างนั้นจะเป็นลูกจ้างชั่วคราวทำงานเต็มวันหรือครึ่งวันก็ตาม โดยที่นายจ้างเหล่านั้นเป็นผู้มีหน้าที่จ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนฯ สำหรับชาวนาบางมลรัฐพิจารณาแตกต่างกันออกไป คือ ถ้าชาวนาไม่ใช้เครื่องจักรในการทำงานไม่เข้าข่ายบังคับของกองทุนฯ แต่ถ้าชาวนาที่ใช้เครื่องจักรในการทำงานต้องเข้าข่ายบังคับกองทุนฯ

อัตราเงินสมทบที่ใช้ทุกมลรัฐ คิดคำนวณโดยถือความเสี่ยงภัยเป็นหลักอาชีพใดหรือประเภทกิจการใดมีความเสี่ยงภัยมาก ก็เสียอัตราเงินสมทบสูง กิจการใดที่มีความเสี่ยงภัยน้อยก็เสียอัตราเงินสมทบต่ำ อัตราเงินสมทบที่เรียกเก็บนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงทุกปี โดยสำนักงานกองทุนฯ หรือบริษัทประกันภัยเอกชนจะส่งสำเนาการประสบอันตรายของลูกจ้างแต่ละคนไปยังคณะกรรมการควบคุมอัตราเงินสมทบที่นิวยอร์ค คณะกรรมการจะทำหน้าที่เพิ่มหรือลดอัตราเงินสมทบปีต่อไปมากน้อยตามอัตราส่วนการสูญเสีย (Loss Ratio) ที่เกิดขึ้นในแต่ละอุตสาหกรรม เมื่อเทียบกับอัตราส่วนการสูญเสียที่ยอมให้ (Expected Loss) ตามที่กำหนดไว้

จำนวนเงินค่าจ้างที่นำมาคำนวณเงินสมทบ บางมลรัฐจะกำหนดจำนวนค่าจ้างขั้นสูงไว้ เช่น ๓๐๐ เหรียญต่อสัปดาห์ ถ้าลูกจ้างมีรายได้เกิน ๓๐๐ เหรียญต่อสัปดาห์ก็ให้ค่าจ้างของลูกจ้างผู้นั้นเพียง ๓๐๐ เหรียญ

๒. การเรียกเก็บเงินสมทบและจ่ายเงินผลประโยชน์

นายจ้างอาจเลือกจ่ายเงินสมทบเป็นรายงวดหรือรายปีแล้วแต่นายจ้างจะสดวก โดยนายจ้างต้องรายงานค่าจ้างประจำงวดหรือปีมาให้สำนักงานทราบ พร้อมทั้งจ่ายเงินสมทบ ในกรณีที่นายจ้างไม่มีการจ้างแรงงานบางระยะเวลาเลย นายจ้างก็จะต้องรายงานให้สำนักงานทราบและจ่ายเงินให้แก่กองทุนทุกเดือน ๆ ละ ๒ เหรียญ เพื่อเป็นค่ารักษาบัญชี และต้องรายงานค่าจ้างพร้อมทั้งจ่ายเงินสมทบให้กองทุนในทันทีที่มีการจ้างงาน บางมลรัฐเมื่อนายจ้างเปิดบัญชีครั้งแรก นายจ้างต้องเสียค่าธรรมเนียม (Administration Fee) เป็นเงิน ๑๐ เหรียญ บางมลรัฐก็ไม่ต้องเสีย

เมื่อลูกจ้างประสบอันตราย ลูกจ้างจะต้องส่งรายงานการประสบอันตรายมายังสำนักงาน พนักงานวินิจฉัย (Claim Adjuster) จะเป็นผู้วินิจฉัยว่าลูกจ้างผู้นั้นมีสิทธิได้รับเงินทดแทนตามกฎหมายหรือไม่ กรณีที่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับข้อเท็จจริงพนักงานวินิจฉัยจะส่งเรื่องให้พนักงานตรวจสอบข้อเท็จจริง (Investigetor) ออกไปตรวจสอบข้อเท็จจริงยังโรงงาน

กฎหมายถือว่าเมื่อลูกจ้างประสบอันตรายเนื่องจากการทำงาน และลูกจ้างผู้นั้นไม่สามารถกลับเข้าทำงานได้ภายในระยะเวลารอที่กำหนดไว้ (Waiting Period) ซึ่งแต่ละรัฐกำหนดระยะเวลารอ ... ไว้ต่างกัน บางรัฐ ๓ วัน บางรัฐ ๕ วัน แต่โดยทั่ว ๆ ไปจะไม่เกิน ๑๐ วัน ลูกจ้างมีสิทธิได้รับเงินผลประโยชน์ซึ่งแบ่งได้เป็น ๕ กรณี คือ

๑. ค่ารักษาพยาบาล
๒. ค่าทดแทนในกรณีที่ทำงานไม่ได้ชั่วคราว
๓. ค่าทดแทนกรณีสูญเสียอวัยวะบางส่วน
๔. ทุพพลภาพ
๕. ตาย

การจ่ายค่ารักษาพยาบาลจะจ่ายตามตารางที่กำหนดขึ้นไว้ซึ่งเรียกว่า Medical Fee Schedule ตารางนี้กำหนดขึ้นโดยความเห็นชอบของสมาคมแพทย์ ถ้าแพทย์หรือสถานพยาบาลส่งบิลมาเก็บเงินเกินกว่าเงินตามตารางที่กำหนด พนักงานเงินทดแทนมีอำนาจตัดจำนวนเงินที่เกินออกได้

สำหรับการจ่ายค่าทดแทนกรณีอื่น ๆ กฎหมายจะกำหนดตายตัวลงไปในเรื่องของจำนวนเงินและระยะเวลาในการจ่าย ทั้งนี้การวินิจฉัยถือความเห็นของแพทย์เป็นสำคัญ อย่างไรก็ตามจำนวนเงินและระยะเวลาการจ่ายค่าทดแทนแต่ละรัฐจะแตกต่างกันออกไป ทั้งนี้เนื่องจากแต่ละรัฐมีกฎหมายกองทุนเงินทดแทนของตนเอง

การติดต่อระหว่างนายจ้างหรือลูกจ้างกับสำนักงานกองทุนเงินทดแทนไม่ว่าจะเป็นกรณีใด ๆ ส่วนใหญ่มักใช้บริการของไปรษณีย์เป็นสำคัญ

๓. <u>แผนกป้องกันอุบัติเหตุ (Loss Prevention Department)</u>

กองทุนเงินทดแทนในสหรัฐอเมริกาทุกรัฐจะมีแผนกป้องกันอุบัติเหตุ แผนกนี้จะประกอบด้วยบุคคลผู้มีความรู้ทางวิศวกรรม คือ เป็นวิศกรทางด้านโรงงาน วิศวกรทางด้านเครื่องจักรกล ทำหน้าที่ออกตรวจและให้คำแนะนำแก่นายจ้างตามโรงงานต่าง ๆ วันละ ๕ – ๗ โรงงานต่อ ๑ คน

ความถี่ในการออกตรวจโรงงานขึ้นอยู่กับรายงานการประสบอันตรายของลูกจ้าง ณ โรงงานแห่งนั้น ถ้าโรงงานใดมีสถิติการประสบอันตรายบ่อยครั้ง วิศวกรก็จะออกไปตรวจประมาณปีละ ๓ ครั้ง ถ้าเป็นโรงงานเล็ก ๆ และสถิติการประสบอันตรายน้อยก็จะตรวจปีละครั้ง

นอกจากวิศวกรแล้วในแผนกนี้ยังมีพยาบาลทำหน้าที่ออกไปตามโรงงานเพื่อตรวจสอบเกี่ยวกับเครื่องเวชภัณฑ์ และเครื่องปฐมพยาบาลขั้นต้นที่โรงงานควรจัดไว้เพื่อทำการรักษาพยาบาลแก่ลูกจ้างในกรณีที่ลูกจ้างประสบอันตรายก่อนที่จะส่งตัวไปยังโรงพยาบาล พร้อมทั้งให้คำแนะนำทางด้านสุขภาพอนามัยแก่ลูกจ้าง

๔. การฟื้นฟูอาชีพใหม่

ในกรณีที่ลูกจ้างประสบอันตรายเนื่องจากการทำงานจนถึงทุพพลภาพ สำนักงานกองทุนเงินทดแทนหรือบริษัทประกันภัยเอกชนจะต้องเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการฟื้นฟูสมรรถภาพในการทำงาน ซึ่งอาจจะได้แก่ค่าใช้จ่ายในการเรียนวิชาชีพใหม่ที่เหมาะกับสภาพร่างกายเพื่อให้กลับไปทำงานได้

๕. การประกันตนเอง (Self Insurance)

นอกจากนายจ้างจะต้องประกันเงินทดแทนกับกองทุนเงินทดแทนหรือบริษัทประกันภัยเอกชนแล้ว ใน ๔๔ มลรัฐ[๔] ยังอนุญาตให้นายจ้างประกันตนเองเพื่อจ่ายเงินทดแทนตามกฎหมายเงินทดแทนได้ ซึ่งหลักเกณฑ์การอนุญาตให้นายจ้างประกันตนเองส่วนใหญ่แล้ว กองทุนเงินทดแทนจะเป็นผู้พิจารณากำหนดและเป็นผู้อนุญาต ยกเว้นรัฐไอโอวาและนิวเจอซี่ที่จัดตั้งคณะกรรมการประกันภัย (Insurance Commissioners) ขึ้นทำหน้าที่พิจารณาเกี่ยวกับการประกันตนเอง

ส่วนหลักเกณฑ์การประกันตนเองนั้น ส่วนใหญ่มักจะพิจารณาถึง

๑. ฐานะทางการเงินของนายจ้าง

๒. อัตราการประสบอันตรายของนายจ้างผู้นั้น

๓. มาตรฐานการรักษาความปลอดภัยในการทำงาน

นอกจากนี้นายจ้างที่ประสงค์จะประกันตนเองจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ทางสำนักงานกองทุนเงินทดแทนวางไว้ และสำนักงานมีสิทธิบอกเลิกการอนุญาตให้ประกันตนเองเสียเมื่อไรก็ได้

สหพันธรัฐมาเลเซีย

สหพันธรัฐมาเลเซียมีพระราชบัญญัติประกันสังคมปี ค.ศ. ๑๙๖๙ เป็นกฎหมายส่งเสริมสวัสดิการความมั่นคงของลูกจ้าง ในกรณีที่

๑. ลูกจ้างประสบอันตรายหรือเกิดโรคซึ่งเนื่องจากการทำงาน

๒. ลูกจ้างทุพพลภาพ

---

4. "Workmen's Compensation", The U.S.Department of Labour Bullet-in 279, U.S. government Printing office, 1966, Page 83

พระราชบัญญัติประกันสังคมดังกล่าว ใช้บังคับแก่สถานประกอบการทุกแห่งทั่วสหพันธรัฐมาเลเซียซึ่งมีการจ้างลูกจ้างตั้งแต่ ๕ คนขึ้นไป ยกเว้นลูกจ้างที่มีเงินเดือนเกินกว่า ๕๐๐ เหรียญ ลูกจ้างชั่วคราว ลูกจ้างทำงานบ้าน ลูกจ้างในงานเกษตร ประมง ชุดแรก และคู่สมรสของนายจ้าง

รัฐบาลได้จัดให้ลูกจ้างดังกล่าวที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของพระราชบัญญัติประกันสังคมเอาประกันไว้กับหน่วยงานของรัฐบาลที่ตั้งขึ้นมาเพื่อบริหารงานนี้โดยเฉพาะ หน่วยงานนี้เรียกว่า องค์การประกันสังคม (Social Security Organization) อยู่ในสังกัดของกระทรวงแรงงาน องค์การนี้มีหน่วยงาน ๓ ส่วน คือ

๑. สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่กัวลาลัมเปอร์

๒. สำนักงานสาขาส่วนภูมิภาค

๓. สำนักงานสาขาส่วนท้องถิ่น

งานส่วนใหญ่ของสำนักงานสาขา คือ รับคำร้องขอเงินประกันและจ่ายเงินประกันให้แก่ลูกจ้างผู้มีสิทธิตามกฎหมาย

๑. <u>วิธีการประกัน</u>

๑.๑ นายจ้างที่เข้าข่ายตามพระราชบัญญัติประกันสังคม ปี ค.ศ. ๑๙๖๙ จะต้องจดทะเบียนกับองค์การพร้อมทั้งส่งรายชื่อลูกจ้างให้กับองค์การ องค์การจะกำหนดรหัสสำหรับกิจการนายจ้างให้ พร้อมทั้งกำหนดเลขที่ประกันสังคมให้ลูกจ้างแต่ละคน

๑.๒ นายจ้างต้องจัดทำบัตรเงินประกันให้แก่ลูกจ้าง และเมื่อถึงกำหนดจ่ายเบี้ยประกัน (ทุกสิ้นเดือน) นายจ้างต้องซื้อแสตมป์ประกันสังคมจากธนาคารมูลค่าเท่ากับอัตราเบี้ยประกันของลูกจ้างแต่ละคนไปปิดไว้บนบัตรเงินประกันของลูกจ้าง บัตรนี้นายจ้างต้องส่งไปยังองค์การเมื่อองค์การต้องการขอดูบัตร เมื่อลูกจ้างตาย เมื่อสิ้นงวดการประกัน หรือเมื่อนายจ้างปิดกิจการ ทั้งนี้จะต้องส่งให้ภายในเวลาที่องค์การกำหนดไว้สำหรับแต่ละกรณี

๑.๓ นอกจากนี้นายจ้างต้องจัดทำบันทึกเกี่ยวกับลูกจ้าง ซึ่งมีรายละเอียดเกี่ยวกับลูกจ้างแต่ละคน ได้แก่ ชื่อลูกจ้าง เลขที่ประกันสังคม อาชีพ เงินเดือน จำนวนเงินประกันทั้งหมด และส่วนของเบี้ยประกันที่ลูกจ้างจ่ายมาแล้ว ฯลฯ

๑.๔ ทุกเดือนนายจ้างจะต้องแจ้งรายชื่อลูกจ้างมายังองค์การเพื่อให้องค์การปฏิบัติงานอย่างถูกต้องเสมอ และเมื่อลูกจ้างออกจากงานนายจ้างต้องให้ใบรับรองประกันสังคมแก่ลูกจ้าง ทั้งนี้เพื่อไม่ให้ลูกจ้างมีการขึ้นทะเบียนประกันสังคมซ้อน

๒. อัตราเบี้ยประกัน

เนื่องจากมีการประกัน ๒ ประเภท อัตราเบี้ยประกันที่จ่ายให้องค์การจึงมี ๒ ประเภทด้วยกัน คือ

๒.๑ เบี้ยประกันสำหรับประกันการทุพพลภาพโดยเฉพาะ นายจ้างและลูกจ้างร่วมกันจ่ายคนละครึ่ง ตามอัตราเงินเดือนที่กำหนดไว้

๒.๒ เบี้ยประกันสำหรับประกันการประสบอันตรายหรือโรคซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากการทำงานโดยเฉพาะ การประกันชนิดนี้นายจ้างต้องรับผิดชอบจ่ายเบี้ยประกันฝ่ายเดียวตามอัตราเงินเดือนที่กำหนดไว้

ตารางที่ ๕

ตารางแสดงการจ่ายเบี้ยประกันในสหพันธรัฐมาเลเซีย

อัตราเงินเดือนของลูกจ้าง	การประกันการทุพพลภาพ		การประสบอันตราย	รวม	
	นายจ้างจ่าย	ลูกจ้างจ่าย	นายจ้างจ่ายผู้เดียว	นายจ้างจ่าย	ลูกจ้างจ่าย
ไม่เกิน ๓๐ เหรียญ	๑๐ เซ็นต์	๑๐ เซ็นต์	๓๐ เซ็นต์	๔๐ เซ็นต์	๑๐ เซ็นต์
ตั้งแต่ ๓๐ – ๕๐	๒๐ "	๒๐ "	๕๐ "	๗๐ "	๒๐ "
" ๕๐ – ๗๐	๓๐ "	๓๐ "	๘๐ "	๑.๒๐ เหรียญ	๓๐ "
" ๗๐ – ๑๐๐	๔๐ "	๔๐ "	๑.๑๐ เหรียญ	๑.๕๐ "	๔๐ "
" ๑๐๐ – ๑๔๐	๖๐ "	๖๐ "	๑.๕๐ "	๒.๑๐ "	๖๐ "
" ๑๔๐ – ๒๐๐	๘๕ "	๘๕ "	๒.๑๐ "	๒.๙๕ "	๘๕ "
" ๒๐๐ – ๓๐๐	๑.๒๕ เหรียญ	๑.๒๕ เหรียญ	๓.๑๐ "	๔.๓๕ "	๑.๒๕ เหรียญ
" ๓๐๐ – ๔๐๐	๑.๗๕ "	๑.๗๕ "	๔.๑๐ "	๕.๘๕ "	๑.๗๕ "
ตั้งแต่ ๔๐๐ ขึ้นไป	๒.๒๕ "	๒.๒๕ "	๕.๖๐ "	๗.๘๕ "	๒.๒๕ "

ที่มา : สำนักงานกองทุนเงินทดแทน ; รายงานเรื่อง "การประกันสังคมของลูกจ้างในมาเลเซีย"

กฎหมายกำหนดให้นายจ้างเป็นผู้จัดการจ่ายเบี้ยประกัน โดยมีสิทธิหักเงินเดือนลูกจ้างสำหรับค่าเบี้ยประกันที่ลูกจ้างมีหน้าที่จ่ายได้

๒. การจ่ายเงินผลประโยชน์

๒.๑ กรณีที่เป็นผู้ทุพพลภาพ และลูกจ้างผู้นั้นได้ทำประกันทุพพลภาพไว้ ลูกจ้างจะได้รับเงินบำนาญซึ่งเป็นไปตามเงื่อนไขในพระราชบัญญัติประกันสังคมของลูกจ้าง ปี.๑๙๖๙ และตามความเห็นของคณะกรรมการทางการแพทย์

๒.๒ กรณีทำงานไม่ได้ชั่วคราว กฎหมายกำหนดระยะเวลารอ (Waiting Period) ไ ๔ วัน ลูกจ้างได้รับเงินประกันเป็นรายวัน โดยจ่ายให้ ๖๐ % ของค่าจ้างรายวันโดยเฉลี่ยของลูกจ้าง

๒.๓ กรณีทำงานไม่ได้เลยหรือทุพพลภาพโดยถาวรลูกจ้างจะได้รับเงินเป็นจำนวนเท่ากับการทำงานไม่ได้ชั่วคราว คือ ได้รับเป็นรายวันเป็นจำนวน ๖๐ % ของค่าจ้างรายวันโดยเฉลี่ย

๒.๔ กรณีร่างกายทุพพลภาพบางส่วน จ่ายเงินผลประโยชน์ให้ในอัตราเกี่ยวกับการทุพพลภาพโดยถาวร องค์การประกันสังคมจะพิจารณาถึงเปอร์เซ็นต์ของการสูญเสียความสามารถและจ่ายตามอัตราการสูญเสียนั้น โดยกำหนดว่าถ้ามีอัตราการสูญเสีย ๑๐๐ % ก็จะจ่ายให้ ๖๐ % ของค่าจ้างรายวัน และลดหลั่นลงไปตามลำดับตามที่กฎหมายกำหนดไว้ แต่ถ้ามีการทุพพลภาพบางส่วนอยู่นอกเหนือไปจากที่กฎหมายกำหนด องค์การประกันสังคมก็จะจ่ายเงินประกันสำหรับกรณีนี้ให้เท่ากับอัตราการจ่ายสำหรับกรณีทำงานไม่ได้เลยหรือทุพพลภาพโดยถาวร

๒.๕ กรณีตาย ภรรยาหม้ายจะได้รับเงินเป็นรายวัน จำนวน ๑๐๐ % ของอัตราที่จะจ่ายในกรณีทุพพลภาพโดยถาวร จนกว่าภรรยาหม้ายนั้นจะแต่งงานใหม่

บุตรแต่ละคนที่มีอายุต่ำกว่า ๑๔ ปี จะได้รับเงินเป็นรายวันจำนวน ๔๐ % ของอัตราที่จะจ่ายในกรณีทุพพลภาพโดยถาวร แต่จำนวนเงินที่จะจ่ายให้บุตรทุกคนรวมกันต้องไม่เกิน ๑๐๐ %

ในกรณีที่ลูกจ้างไม่มีบุตรหรือภรรยาดังกล่าว บิดามารดาหรือปู่ ย่า ตา ยาย จะเป็นผู้รับช่วงสิทธินั้นแทน

๒.๖ ค่าทำศพ สมาชิกที่อาวุโส ที่สุดภายในครอบครัวหรือบุคคลซึ่งจัดการศพ (ในกรณีที่ผู้ตายไม่มีครอบครัว หรือไม่ได้อาศัยอยู่กับครอบครัวเมื่อตาย) จะเป็นผู้ได้รับค่าทำศพเท่าที่จ่ายจริงแต่ไม่เกิน ๑๐๐ เหรียญ

๒.๗ ค่ารักษาพยาบาล องค์การจะเป็นผู้ออกค่ารักษาพยาบาลทั้งหมดไม่ว่าจะรักษาที่โรงพยาบาลของรัฐ คลินิค หรือสถานพยาบาลใด ๆ ก็ได้ หรือจะให้แพทย์ไปรักษาที่บ้านก็ได้อีกเช่นกัน

สาธารณรัฐฟิลิปปินส์

สาธารณรัฐฟิลิปปินส์เริ่มมีกฎหมายเกี่ยวกับเงินทดแทน ตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๒๗ ปัจจุบันยังคงใช้กฎหมายฉบับนี้อยู่ โดยมีกฎหมายนี้ให้ความคุ้มครองแก่ลูกจ้างทั้งของเอกชนและรัฐบาล ยกเว้นลูกจ้างในกิจการที่มีเงินทุนต่ำกว่าหนึ่งหมื่นเปโซ หรือในกิจการที่มีลูกจ้างน้อยกว่า ๖ คน และทำงานที่ไม่มีอันตราย ลูกจ้างทำงานบ้าน และลูกจ้างชั่วคราว

๑. ระบบการประกัน

กฎหมายบังคับให้นายจ้างทำประกันกับบริษัทประกันเอกชน แต่นายจ้างบางรายก็ได้รับอนุญาตให้ประกันตนเองได้ ส่วนอัตราเบี้ยประกันนั้นบริษัทประกันภัยเป็นผู้กำหนดขึ้นโดยถือความเสี่ยงภัยของแต่ละประเภทกิจการเป็นหลัก

การดำเนินงานดังกล่าวอยู่ภายใต้การควบคุมของคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน และสำนักงานกองทุนเงินทดแทน กรมแรงงาน ซึ่งมีหน้าที่ตรวจตราอนุมัติข้อตกลงหรือสัญญาที่ทำกันระหว่างลูกจ้างและนายจ้างกับบริษัทประกันภัย รวมทั้งตัดสินข้อพิพาทเกี่ยวกับการจ่ายเงินผลประโยชน์

๒. การจ่ายเงินผลประโยชน์

๒.๑ กรณีทำงานไม่ได้ชั่วคราว ตามกฎหมายกำหนดระยะเวลารอ (Waiting Peri ไว้ ๓ วัน จะต้องจ่ายเงินให้สัปดาห์ละ ๑๔ – ๓๕ เปโซ

๒.๒ กรณีทุพพลภาพโดยสิ้นเชิงจ่ายให้ ๖๐ % ของค่าจ้าง แต่ต้องไม่ต่ำกว่าสัปดาห์ละ ๑๔ เปโซ และไม่สูงกว่าสัปดาห์ละ ๓๕ เปโซ และจ่ายให้เป็นระยะเวลา ๒๐๘ สัปดาห์ หรือจนกระทั่งครบ ๖,๐๐๐ เปโซ คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนมีอำนาจอนุมัติให้จ่ายเป็นเงินก้อนคราวเดียวได้

๒.๓ กรณีที่ทุพพลภาพบางส่วนจ่าย ๕๐ % ของค่าจ้างที่สูญเสียไป ซึ่งกำหนดขึ้นตามสมรรถภาพของการสูญเสีย แต่ไม่เกินสัปดาห์ละ ๑๘ เปโซ เป็นเวลา ๒๐๘ สัปดาห์

๒.๔ กรณีตาย ภรรยาหรือสามีหม้ายจะได้ ๔๕ % ของค่าจ้างแต่ไม่เกินสัปดาห์ละ ๒๒.๕ เปโซ เป็นระยะเวลา ๒๐๘ สัปดาห์ บุตรจะได้รับ ๕ % ของค่าจ้าง (กรณีมีบุตรที่มีอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี ๑ – ๒ คน) แต่ถ้ามีบุตร ๓ คนขึ้นไป บุตรจะได้รับ ๑๕ % ของค่าจ้าง

กรณีที่บุตรนั้นเป็นผู้กำพร้าทั้งบิดาและมารดา จะได้รับ ๔๐ % ของค่าจ้าง (กรณีมีบุตรที่มีอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี ๑ – ๒ คน) แต่ถ้ามีบุตร ๓ คนขึ้นไปจะได้รับ ๕๐ % โดยจ่ายเป็นระยะเวลา ๒๐๘ สัปดาห์

เงินผลประโยชน์นี้จะจ่ายให้ไม่เกิน ๖,๐๐๐ เปโซ หักด้วยผลประโยชน์ตามข้อ (๒.๑ – ๒.๓) ที่ลูกจ้างรับไปแล้วก่อนตาย

๒.๕ การรักษาพยาบาล จ่ายให้สำหรับค่ายา ค่าผ่าตัด การบริการของโรงพยาบาลและค่าเครื่องมือ

๒.๖ ค่าทำศพ จ่ายให้ตามที่จ่ายจริงแต่ไม่เกิน ๒๐๐ เปโซ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย